

de kender strafferammen for uagtsomt manddrab, om det sådan spillede ind i deres bevidsthed.

Jeg tror ikke, at det er, fordi den måske er for lav, at de unge kører dødsførelse. De siger ikke, nå, nu bliver den højere, nu må jeg heller lade være. De gør det, fordi de ser mange af deres voksne gøre det, f.eks. hr. Svend Heiselberg, som oven i købet har fortalt, at man ikke kan finde ud af at køre lovligt, det er for svært, siger han.

Det er klart, når de har en far, når de har en mor, når der er adskillige ministre, det ved vi godt, indimellem eksempler fra kongehuset, som tillader sig at køre for stærkt, så er det jo ikke det bedste signal at sende til de unge mennesker. Eller man kunne vende det om og sige, det er ganske få unge, der kommer fra hjem, hvor det her bliver taget alvorligt, hvor far tager det alvorligt, som vi ser kører vanvittigt.

Det er altså vigtigt, tror jeg, at vi fastholder de her rollemodeller, og derfor er det ikke noget at spørge med, at folketingsmedlemmer står og siger, at de ikke kan finde ud af at køre lovligt. Det er meget, meget alvorligt, men det er godt, at hr. Svend Heiselberg i øvrigt ikke udsender signaler om ansvarlighed, for så er der alligevel en vis chance for, at han ikke kommer til at virke som rollemodel.

Herudover er trafikken en elendig pædagog, fordi det jo normalt går godt, når man kører frygteligt, når man kører spritførelse, når man kører vildt og vanvittigt, men når det så går galt, er det definitivt for sent.

Vi er så optaget af at få en række foranstaltninger ind. Fotofartfælder vover jeg altså at blive ved at kalde dem, for det må gerne fremgå, at det er noget, man kan undgå. Det er ikke overvågning, det er ikke kontrol, men det er altså noget, man kan undgå. Det er derfor, jeg bruger udtrykket fotofartfælder, så man lige minder om, at begavede mennesker som hr. Brian Mikelsen, som jeg virkelig tror kan finde ud af at køre lovligt, kan undgå dem. Det er oven i købet fælder, der sådan står tydeligt.

Når vi går ind for alt det her, er det, fordi vi jo ønsker, at mennesker skal lære det her the soft way. Det vil sige, det er altså bedre, man lærer det ved bøder, ved konfiskerede kørekort, ja, for den sags skyld ved fængsel, end det er, at man lærer det ved ulykker, og jeg tror heller ikke, at nogen her vil være uenig med os i, at enhver ansvarlig sætser på, at folk skal lære det ad den vej.

Vi er altså også nået dertil, og det er faktisk noget, der er sket i løbet af de her år, hvor vi har arbejdet med færdselssikkerhed, og det kan jeg bekræfte, at vi nu har politiet på vores side, i hvert fald de fleste af dem. Man skal ikke læse Dansk Politiblade, vil jeg lige sige, for der kan man altså komme til at læse nogle underlige ting indimellem, men færdselspolitiet og store dele af politiet er enige i det.

De, som især ikke er enige i det, er et par stykker, der er medlemmer af Folketinget, men dem kan vi jo så se bort fra. Derudover har altså hele den ansvarlige del af det politiske system erkendt, at de regler, vi har, skal overholdes, og at der skal sættes ind for at få dem overholdt, ja, selvfølgelig med kampagner og oplysning, men netop også med mere kontrol og med skrappe straffe.

Den metode er både mere human end ulykker, og så er den altså også for nu at tage dem, der tænker i penge – jeg gentager det – meget billigere. Jeg vil godt gentage det tal, som fremgår af et af de svar, vi har fået, at en ulykke med personskade snildt koster 1,5 mio. kr., hvis man inddrager alle omkostningerne. Der er altså meget at spare.

Kunne man i dag få alle til at køre med sele, køre spritfrit og holde hastighedsgrænserne, ville vi nå målet, og det vil altså sige 200 færre dræbte og 1.700 færre alvorligt tilskadede om året. Tallet er nævnt flere gange i dag, det skal siges igen.

Der er en kolossal menneskelig besparelse ud over den økonomiske, og jeg fatter ikke, at der har været nogen herinde, der mener, at det er noget, vi skal tage afslappet på. Der er simpelt hen noget i mit hoved, der ikke fungerer.

Jeg vil godt sige, at jeg har i øjeblikket sådan en brevmail med en endda kristen, kalder han sig, og det tror jeg også er rigtigt, læge i Vestjylland. Jeg har fået lov at citere ham, bare jeg ikke brugte hans navn, det ville han alligevel ikke være med til. Han siger, at han ikke kan passe sit arbejde, hvis han ikke må overskride hastighedsgrænserne, og det må være ganske dramatisk, hvor stærkt han kører. Men vi har altså pæne mennesker, læger, som siger, at de er nødt til at være lovbrydere for at kunne passe deres arbejde. Så er der altså et eller andet, vi mangler meget.

Han er så en af dem, der kun kan lære det, jeg håber the soft way, for vi har forklaret det her masser af gange, og der er ikke noget at gøre. Så der er ikke andre metoder over for sådan en,